

استادیومی جدید

هدیه‌ای ارزشمند برای شهر میلان

بهداشتی بخش یک هم به حدی در وضعیت افتضاحی قرار دارند که هواداران آن را «چندش آور» توصیف کرده‌اند. بی دلیل نیست که «آلساندرو آتئونلو» همتای گازی‌دیس در اینتر نیز از نظرات او پشتیبانی می‌کند: «بگذارید اول از همه این نکته را بگویم که قطعاً یک تعلق احساسی به سن‌سیرو فعلی وجود دارد. هنوز هم در طول ۹۰ دقیقه می‌توانید یک تجربه فوق‌العاده در این ورزشگاه به دست آورید اما در عین حال نمی‌توانید چشم بر روی مشکلات موجود ببندید. وقتی به ورزشگاهی جدید در بریتانیا یا آمریکا پا می‌گذارید بلافاصله متوجه می‌شوید که فرصت دارید تا دو سه ساعت قبل از مسابقه به ورزشگاه بروید تا در کنار دوستان و خانواده خود زمان بگذرانید. در آنجا شرایط به گونه‌ای است که حتی مردم پس از مسابقه هم در ورزشگاه می‌مانند. ما نیز به دنبال همین هستیم؛ می‌خواهیم بازدید مردم محدود به ۹۰ دقیقه زمان مسابقه نباشد. امروز ما این فرصت را در سن‌سیرو نداریم.»

در یکی از روزها که میلان یا اینتر در سن‌سیرو بازی دارند در اطراف ورزشگاه پرسه بزند تا بیشتر به صحبت‌های آتئونلی پی ببرد. به جز ون‌های فروش غذا، پرچم و پیراهن تیم، تقریباً چیز دیگری برای جذب هواداران پیش از بازی یا نگه داشتن‌شان در ورزشگاه پس از مسابقه وجود ندارد. قوانین امنیتی سن‌سیرو نیز اینگونه است که هواداران ابتدا از یک ورودی عبور می‌کنند و پس از گذر از این محوطه بزرگ -که اطرافش با فنس‌های بزرگ محاصره شده - مجبور به طی کردن فاصله زیادی هستند تا یا به گیت ورودی برسند یا به سمت طبقه بالا راهی شوند تا روی صندلی خود بنشینند.

اطراف سن‌سیرو فضای بسیاری در دسترس است که البته زندگی در هیچ نقطه‌ای از آن جریان ندارد! هر دو طرح پیشنهادی برای ورزشگاه جدید یعنی «The Cathedral» و «The Rings of Milan» هدف‌شان تغییر تمام شرایط موجود فعلی است.

گازی‌دیس صحبت‌هایش را در این خصوص اینگونه پی می‌گیرد: «سن‌سیرو برای مردم مکانی احساسی است ولی ورزشگاه جدید بی‌شک محیط بهتری برای تماشای فوتبال برای آنها مهیا خواهد ساخت. همگی ما مطمئن خواهیم شد که بهترین عناصر سن‌سیرو را در ورزشگاه جدید نیز حفظ کنیم؛ از نزدیکی به زمین، شیب جایگاه‌ها گرفته تا کیفیت صدا اما هر آنچه که یک ورزشگاه مدرن نیاز دارد را به خانه جدید خود خواهیم افزود. زمانی که مردم پا به ورزشگاه جدید بگذارند متوجه خواهند شد که چرا این نقل مکان صورت گرفته. قطعاً تا آن زمان تمرکز روی حس نوستالژیک سن‌سیرو باقی خواهد ماند.»

هوای آن را به درون نکشید، به طور حتم تماشای تک‌تک زوایای این استادیوم از نزدیک یک تجربه خاص به حساب می‌آید. هر سال هزاران فوتبال‌دوستی که هیچ تعصبی به میلان یا اینتر ندارند، راهی «سن‌سیرو» می‌شوند تا آسمان شهر را از درون یکی از بهترین ورزشگاه‌های تاریخ تماشا کنند.

اگر می‌خواهید شما هم یکی از این افراد خوشبخت باشید، باید سریعاً دست به کار شوید و آرزو کنید «کووید ۱۹» زودتر از این جهان رخت بر بندد تا شما قادر به انجام سفر و بازدید از این بنای تاریخی باشید چرا که دو باشگاه شهر میلان، برنامه خود برای ساخت ورزشگاهی جدید و مدرن را پی‌ریزی کرده و در صدد هستند تا فصل ۲۴-۲۰۲۳ در استادیوم جدیدشان توپ بزنند.

اما با توجه به تاریخچه، ظرفیت و اتمسفر این ورزشگاه چرا باید برای یک استادیوم با ۲۰ هزار صندلی کمتر، چیزی در حدود یک میلیارد پوند هزینه شود؟

«ایوان گازی‌دیس» مدیر باشگاه میلان در این خصوص می‌گوید: «سن‌سیرو یک ورزشگاه مهم است. استادیومی که تاریخ بزرگی پشت خود دارد و ما برای آن احترام ویژه‌ای قائل هستیم ولی بهترین راه برای افتخار به تاریخ آن، ساخت آینده باشگاه است که نسل جدید هواداران را به آغوش بکشد. سن‌سیرو برای آینده مجهز نیست. حتی امکانات ابتدایی از جمله سرویس‌های بهداشتی کمبودهای غیرقابل‌کتمان دارند. امکانات برای تماشاگران دارای ناتوانی‌های جسمی نیز به هیچ عنوان قابل دفاع نیست. اگر چه در این راستا تلاش‌هایی را به کار بسته‌ایم اما واقعاً ساخت یک ورزشگاه جدید احترامی است که ما به تاریخ این باشگاه و هواداران پر تعدادش مدیون هستیم.»

صحبت‌های گازی‌دیس حاوی نکات صحیح و غیرقابل انکاری است؛ خرید غذا و نوشیدنی در ردیف سوم سن‌سیرو - که برای رقابت‌های جام جهانی ۱۹۰۰ اضافه شده بود - در حال حاضر یک امر غیرممکن به نظر می‌رسید. سرویس‌های

فرانکو که هنوز هواداران میلان او را کاپیتانو می‌نامند، صحبت‌هایش را اینگونه ادامه می‌دهد: «زمانی که به این ۳۷ ساله بودم. تمام روزهای زندگی من در این فاصله در همین شهر و همین ورزشگاه سپری شد. هرگز فینالی در سن‌سیرو را تجربه نکردم اما طعم جدال‌های بزرگی را اشاره کنم؛ به دلامادونینا، مسابقه‌ای که در شهر اهمیت بالایی دارد. بازی‌های لیگ قهرمانان اروپا را هم به خاطر می‌آورم؛ بخصوص بازی خاطره‌انگیز و فراموش‌نشده‌ی مان برابر رئال مادرید که در آن با پنج گل به پیروزی رسیدیم و هواداران هنوز هم تک‌تک لحظات آن را به یاد دارند. من خوش‌شانس بودم که برایم بازی خداحافظی نیز برگزار شد. تجربه بی‌نظیری بود. همه به من عشق و احترام ویژه‌ای نشان دادند. جشنی بزرگ بود که طی آن من ۲۰ سال دوران بازی‌ام را به خاطره‌ها پیوند زدم و برای همیشه آن را کنار گذاشتم.»

این تاریخ غنی و البته طولانی که بارسی بدان اشاره دارد، زمانی که به ورزشگاه غول‌آسای «سن‌سیرو» نزدیک می‌شوید کاملاً قابل لمس است. این ورزشگاه در محوطه‌ای بزرگ به صورتی انفرادی واقع شده، سه طرف آن را حلقه‌هایی از فولاد محاصره کرده و یک سمت‌اش نیز پیست اسب‌دوانی است.

شبی که ما به ملاقات این ورزشگاه آمده‌ایم، شب دیدار «زلتان ابراهیموویچ» و یارانش در میلان مقابل یوونتوس در مرحله رفت نیمه‌نهایی جام حذفی ایتالیا بود؛ شبی که بارش باران هم توانسته بود مانع پر شدن ورزشگاه شود و هواداران روسوئری به پیروزی برابر قدرت مطلق فعلی فوتبال ایتالیا امید بسیاری داشتند. هواداران بیانکوئری نیز دور از جایگاه «کوروآ سود» و تی‌فوس‌های میلان نشستند. مردان «استفانو پیولی» نه فقط به دنبال صعود به دیدار فینال، بلکه دنبال آن بودند که نشان دهند میلان هنوز هم یک قدرت در فوتبال ایتالیا است. برخی هواداران ساعت‌ها قبل از شروع مسابقه در ورزشگاه حضور یافتند؛ چهره‌هایی که با به صدا درآمدن سوت شروع مسابقه، حمایت بی‌امان خود از سرخ‌های شهر را کلید می‌زنند و یک دم از آن دست نمی‌کشند. با این حال اعلام یک پنالتی بحث‌برانگیز، به رونالدو فرصت گلزنی از روی نقطه پنالتی را داد تا توربینی‌ها از یک شکست فرار کنند. با سوت پایان این جدال بزرگ، انتقادات شدید علیه داوران آغاز شد و به صورت همزمان از جایگاه «کوروآ سود» از بازیکنان تیم هنگام ورود به تونل برای تلاشی که داشتند تقدیر به عمل آمد.

برای کسی که تا به حال در این ورزشگاه قدم نزده و

جو استرنج
مترجم: نوید صراف

«فرانکو بارسی» با آن سیمای پرجذبه‌اش روی صندلی‌اش نشسته، به عقب تکیه می‌دهد و با تبسمی روی لب می‌پرسد: «چه مقدار زمان داریم؟» یک اسطوره، یکی از بزرگترین مدافعان تاریخ، یکی از محبوب‌ترین چهره‌های سرزمین چکمه در کنار ما نشسته تا نظراتش درباره ورزشگاه «سن‌سیرو» را پس از دو دهه بازی به عنوان بازیکن با پیراهن میلان روی چمن آن، به اشتراک بگذارد و به ما بگوید که ۲۳ سال پس از بازنشستگی این ورزشگاه برای او چه معنایی دارد. بارسی سخنان خود را اینگونه شروع می‌کند: «سن‌سیرو برای من تمام زندگی‌ام بود. تمام دوران حرفه‌ای من در این ورزشگاه رقم خورده و از ۲۰ سالگی به آن به چشم خانه نگاه کردم؛ خانه‌ای که در آن انواع احساسات و موفقیت‌ها را پشت سر گذاشتم. ضمن اینکه این ورزشگاه نمایانگر بخشی از تاریخ شهر است؛ یک موزه و بنای بزرگ که جایگاه خاصی در قلبم دارد، درست همانند همه ساکنین میلان.» جملات پایانی او را تمام هواداران میلان و قریب‌شان اینتر به خوبی احساس می‌کنند زیرا این دو باشگاه برای بیش از ۷۰ سال است که این ورزشگاه را با هم شریک هستند. «سن‌سیرو» یا «جوزیه مه‌آتزا»؛ این ورزشگاه در میلان و برای مردم این شهر تنها یک مکان عادی برای تماشا یا بازی کردن فوتبال نیست. این استادیوم با آن برج‌های دایره‌شکل بی‌نظیر، ارتفاع بالا و جایگاه‌هایی با شیب تند، یک نماد نه فقط در ایتالیا بلکه در کل جهان است. این سازه تماشایی و هیجان‌انگیز ابتدا در سال ۱۹۲۶ افتتاح شد و در عمر نزدیک به یک قرن خود، در چند نوبت مورد بازسازی و تجهیز امکانات قرار گرفت. معبدی برای قرمز و آبی‌های شهر که به آنها کمک کرده پس از قدم زدن روی چمن سبزش، در مجموع به ۲۸ در لیگ ایتالیا برسند. این ورزشگاه همچنین میزبانی شایسته برای بزرگان جهان فوتبال بوده و افسانه‌هایی همچون «پائولو مالدینی»، «مارکوفان باستن»، «رونالدو نازاریو» و «خاویر زانتی» عکس‌های یادگاری بسیاری با این استادیوم خاطره‌انگیز گرفته‌اند.

